

Правятъ сѣнки дебѣли:
 Растѣть, плодѣть и красѣть
 Градини, равни полени,
 Буйно всички вѣселятъ
 Води бистри студени;
 Ниви, гѣсти морави,
 Цвѣтни красни дѣбрави,
 Сички общо дарени
 Блѣщѣть въ краски зелени. —
 Бѣ же тогава жаркый Юлій,
 Слѣдъ топлохладный мѣсяць Юній;
 Прѣзъ днѣти онѣзъ голѣми,
 Въ страшнѣти жеги онѣзи;
 Изъ кѣра кат' ся намѣрихъ,
 Градъ единъ като оставихъ.
 Въвѣ скѣрби много удавенъ;
 Отъ ножъ и вѣже избавенъ,
 Слѣдвахъ една равнина,
 Близо стара-планина.
 По пладнѣ бѣше задуха;
 Срѣдъ поле само ся скытахъ;
 Говеда стада съ пастуха,
 Нигдѣ изъ поле не виждахъ.
 Додѣ око ми глѣдаше,
 Няма тишина владаше:
 На заклонѣ негдѣ подъ сѣнка!
 Всичко ми бѣше въ пладнѣвка, —
 Силяхъ ся ази да стигна,
 Въ нѣкоя гора да влязна:
 Стара-планина да хвана,
 Пакъ да заловѣ Балкана.—